

[Aksel Larsen.]

fra venstre. Det skal jeg ikke blande mig yderligere i; jeg har sagt min mening, og jeg har ingen grund fået til at ændre denne mening. Men efter at jeg har læst morgenaviserne, er jeg alligevel nødt til på et enkelt punkt at komme tilbage til det, jeg sagde i går. Jeg ser, at aviserne — og formodentlig også andre — har opfattet det, som om jeg i går skulle have sagt, at det ærede medlem hr. Westerby er en ubehagelig og dyr dreng. Jeg er mig bevidst, at det har jeg ikke sagt. Jeg aner ikke, om det ærede medlem hr. Westerby er ubehagelig; men jeg har sagt til den socialdemokratiske gruppe: slid ham med helsen; han bliver jer en ubehagelig og dyr dreng. Nu vel, man kan høre forkert, og jeg regner med, at man har hørt forkert. Jeg er overbevist om, at jeg sagde, hvad jeg nu har gentaget — vi må så se i Folketingstidende, hvad stenograferne har fået ud af det.

Dernæst en bemærkning vedrørende kildeskatten, som har været meget inde i debatten. Den højtærede statsminister siger som argumentation for kildeskattens indførelse i Danmark, at den er indført i Sverige, endda for længe siden. Det ved vi udmærket godt, og den fungerer også; men der er bare det, at Sverige har ikke et så tosset skattesystem, som vi har. Sverige har ingen skattefradragssystem, og det er denne regel, der gør det så uendelig svært at indføre kildeskatt her i landet. Der kan siges meget for, og der kan siges meget imod kildeskatt. Et af de argumenter, man kan anvende for kildeskatten, er, at mange lønmodtagere tror, de får en fordel, hvis kildeskatten indføres — jeg er ikke sikker på, at alle er klar over, at det er noget, man skal betale, ikke noget, man skal have. Men de tror i hvert fald, de får en fordel, fordi skatten, når de får deres løn udbetalt, så er betalt. Nå ja, det kan være nemmere for dem på den måde, og de skal have lov til at have den opfattelse, men det kan ikke være afgørende for indførelse af kildeskattsystemet. Man må tage i betragtning, om det bliver et i øvrigt fornuftigt system, og jeg tillader mig at være af den mening, at så længe vi har skattefradragssystemet, er det meget vanskeligt, måske umuligt, at udarbejde et administrativt overkommeligt system.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard har, så godt som hans tid tillod det, studeret forslaget om kildeskatt og fundet en mængde administrative besværligheder i det. Det har jeg også; sådanne administrative besværligheder må der være, når man skal indbygge skattefradragssystemet i et kildeskattsystem. Jeg tror, at regeringen først skulle interessere sig for et mere rationelt indkomstskattsystem, før den gav sig til at ville gennemføre en sådan ny opkrævningsmetode. Men dermed er ikke taget nogen endelig stilling, hverken fra min eller mit partis side. Jeg konstaterer i øvrigt, at diskussionen foreløbig foregår i abstraktionernes blå luft. Vi har efter mange års socialdemokratisk agitation med kildeskatten endelig fået forelagt et lovforslag, som ikke er kommet til behandling i folketinget; det tyder altså dels på, at det ikke har så forfærdelig megen hast, dels på, at man fra socialdemokratisk hold er kommet ud for usædvanlige vanskeligheder ved at skulle udforme kildeskattskitsen som et praktisk lovforslag — ellers var det nok kommet noget før.

Ja, i øvrigt bestod statsministertalen jo i temmelig høj grad af en række opremninger af, hvad man ville gøre. Der skulle en skattereform til, som ikke mindst kom de mindre skatteydere til gode. Det kan kun glæde mig at høre. Jeg er glad, hvis regeringen tænker på en sådan skattereform, men en sådan skattereform som den, vi hidtil har hørt den højtærede finansminister tale om, kommer vist ikke til at gå i den retning; han har nemlig i denne vinter ført megen tale om, at vi skal væk fra de direkte skatter over til forbrugsskatter, eller at vi skal have forbrugsskatter til afløsning af en væsentlig del af de direkte skatter. Jeg er bange for en sådan udvikling, men hvis det ligger sådan, at regeringen virkelig har plan om en skattereform, som ikke mindst skal komme de mindre skatteydere til gode, er det jo aldeles udmærket, og så ville det være rart, hvis vi fik positive forslag.

I øvrigt — som sagt — havde statsministeren en masse at sige om, hvad regeringen ville. Somme tider kunne man, når man hørte godt efter, få det indtryk, at man var gået fejl i byen, at det ikke var afslutningsdebatten, man overværede, men trontalen,